

Arrest

nr. 62 219 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FALLON-KUND, die *loco* advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 20 oktober 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 19 januari 2011 bijkomende documenten in te dienen.

Op 9 december 2010 legt verzoekster een verklaring voor van inschrijving bij een ziekteverzekeringsinstelling en een verklaring van het Nederlands Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen waaruit blijkt dat zij een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt die een einde neemt bij overlijden of het bereik van de leeftijd van 65 jaar of bij een daling van de mate van arbeidsongeschiktheid, vooralsnog is er geen wettelijke herbeoordeling aan de orde.

Op 3 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt aan verzoekster een bijkomende termijn gegeven om alsnog de vereiste documenten voor te leggen.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 20/10/2010 door Z.H., geboren te S., op (...), van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene heeft een aanvraag van verklaring van inschrijving gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen volgens artikel 40 § 4 – 2° van de wet van 15/12/1980. Ter ondersteuning van haar aanvraag heeft zij het bewijs geleverd dat ze een arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet van Nederland ten bedrage van 1.128, 61 euro per maand. Er werd ook een ziekteverzekering voorgelegd. Uit het dossier blijkt echter dat zij hier verblijft samen met haar twee minderjarige kinderen. De voorgelegde bestaansmiddelen zijn hierdoor onvoldoende voor het onderhoud van betrokkene en haar gezin. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten hare laste zijn.

Betrokkene legt onvoldoende bewijs voor dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij en haar familie ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel (art. 50 § 2, 4° van het KB van 08/10/1981).

Uitzonderlijk wordt aan betrokkene nog een bijkomende maand de tijd gegeven namelijk tot 18 maart 2011 (datum van kennisname + 1 maand) om alsnog de vereiste documenten voor te leggen zijnde:

Bewijs dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel. Betrokkene dient al haar inkomsten voor te leggen.

“(...)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Genomen van de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen rechtsmiddel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve handelingen;

Doordat de tegenpartij beschouwt dat inkomsten van verzoekster lager zitten dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend;

Dat ze daarbij verduidelijkt dat rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van haar inkomsten en met het aantal familieleden die ten hare laste zijn;

Dat ze nochtans niet aangeeft hoe en in welke maat ze daarmee effectief rekening heeft gehouden, noch welk referentiebedrag in rekening werd genomen om te beschouwen dat inkomsten van verzoekster lager zouden zitten dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend;

Terwijl dat, eerste tak, teneinde aan de wens van de wetgever te beantwoorden, de administratieve beslissing gemotiveerd moet zijn, overeenkomstig de geciteerde wettelijke bepalingen;

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet zo bepaalt:

« De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed »;

Dat artikel 2 van de wet van 1991 tot principe verheft dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed;

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen uiteindelijk voorschrijft dat

« De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is aan de belanghebbende de motieven die een beslissing die hem betreft in rechte en in feite gronden, te doen kennen;

Dat de Raad van State zo heeft kunnen beslissen dat:

« Overwegende dat [...] de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft »;

Dat deze motiveringsplicht in casu duidelijk niet gerespecteerd is, gezien de bestreden beslissing niet aangeeft welk bedrag in rekening wordt genomen door tegenpartij om te oordelen dat verzoeksters inkomsten lager zouden liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend;

Dat dit nochtans een feitelijke en juridische overweging vormt, die aan de grondslag van de bestreden beslissing zit, doch waarover geen inzicht wordt verleend aan verzoekster;

Dat ze als dusdanig door de bestreden beslissing niet in staat wordt gesteld om te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft, overeenkomstig de geciteerde rechtsleer;

Dat huidig middel inderdaad aan tegenpartij de afwezigheid van enig referentiebedrag in de bestreden beslissing, verwijt;

Dat verzoekster de aandacht trekt op het feit dat deze onafdoende motivering haar niet in staat stelt om te weten of het zin heeft om de door tegenpartij gehanteerd bedrag aan te vechten;

Dat het middel dus in zijn eerste tak gegrond is.

Terwijl dat, tweede tak, gezien tegenpartij in de bestreden beslissing verwijst naar een referentiebedrag die niet nader bepaald is, te weten « het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend »;

Dat tegenpartij zodoende haar beslissing per referentie motiveert;

Dat dit haar niet verboden is;

Dat de Raad van State niettemin heeft besloten:

« que la loi du 29 juillet 1991 n'interdit pas la motivation par référence; qu'il est satisfait à son prescrit lorsque l'avis auquel il est fait référence est joint ou intégré dans l'acte administratif et que les avis auxquels il est renvoyé sont eux-mêmes motivés [...] »;

Dat hiervan mutatis mutandis afgeleid kan worden dat tegenspartij de bestreden beslissing wel per referentie mocht motiveren, maar dat ze dan ten minste moest aanduiden aan welke wettelijke bepaling deze verwees;

Dat dit nochtans in casu niet het geval is;

Dat verzoekster vervolgens niet kan afleiden hoe hoog het referentiebedrag van tegenpartij ligt;

Dat de bestreden beslissing in die zin dus aan verzoekster geen inzicht kan geven over de wettelijke beschouwingen die aan grondslag ervan zitten;

Dat het middel in zijn tweede tak dus gegrond is.

Terwijl dat, derde tak, tegenpartij in de bestreden beslissing sowieso niet rekening heeft gehouden met alle inkomsten van verzoeker;

Dat om te kunnen oordelen of verzoekster al dan niet over voldoende inkomsten zou beschikken om over een hoger inkomstenniveau te beschikken dan het referentiebedrag dat door tegenpartij wordt gehanteerd» deze de kinderbijslag waaraan verzoekster voor haar twee minderjarige kinderen recht heeft, had moeten bijrekenen;

Dat dit immers een bedrag is waarover verzoekster zeker zal beschikken om voor haar kinderen te zorgen;

Dat de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk wijst dat

« [d]e voorgelegde bestaansmiddelen [...] hierdoor onvoldoende [zijn] voor het onderhoud van betrokkene en haar gezin. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten hare last zijn.»

(bijlage 1)

Dat als tegenpartij expliciet erkent dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie en met de aard en de regelmaat van

diens inkomsten, alsmede met het aantal familieleden die ten hare last zijn, er uiteraard ook rekening moet worden gehouden met de kinderbijslag waarop verzoekster voor haar kinderen recht heeft; Dat het feit dat men onder meer rekening houdt met de familiale situatie van verzoekster, en meer bepaald met het feit dat ze moeder van twee minderjarige kinderen is, om het maandelijks bedrag waarover ze zou moeten beschikken om niet ten laste van de Staat te vallen, ook duidelijk aanduidt dat men tevens met de bedragen waarop verzoekster namens haar kinderen ten laste, recht heeft; Dat door dit element niet in overweging te nemen, de tegenpartij niet rekening heeft gehouden met alle feitelijke en juridische overwegingen die aan de grondslag van haar beslissing hadden moeten zitten; Dat ze daardoor haar formele motiveringsplicht heeft geschonden; Dat het middel in zijn derde en laatste tak dus tevens gegrond is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Er wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verwerende partij wijst erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren en dient niet voor elke overweging in haar beslissing het waarom of een uitleg te vermelden. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat de beoordeling niet correct was of dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en de artikelen 50, § 2, 4° en 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: zij legt onvoldoende bewijs voor dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij en haar familie ten laste komen van het sociale bijstandstelsel.

3.3.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven hoe en in welke mate de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aard en regelmaat van de inkomsten van verzoekster en met het aantal familieleden die te haren laste zijn en dat niet wordt aangeduid welk referentiebedrag in rekening werd genomen om te oordelen dat verzoeksters inkomsten lager zijn dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Verzoekster wijst erop dat geen referentiebedrag wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij melding maakt van maandelijks inkomsten van verzoekster uit een arbeidsongeschiktheidsuitkering van Nederland en dat zij in België verblijft met haar twee minderjarige kinderen. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat de verwerende partij “niet

aangeeft hoe en in welke mate ze daarmee rekening heeft gehouden". Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met het maandelijkse inkomen uit arbeidsongeschiktheid van verzoekster en met de aanwezigheid van haar twee minderjarige kinderen in België.

Waar verzoekster aanvoert dat het referentiebedrag niet wordt vermeld in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt geoordeeld dat verzoeksters inkomsten lager zijn dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Door het motief "*Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten hare laste zij*" is verzoekster ervan op de hoogte dat de verwerende partij van mening is dat verzoeksters voorgelegde inkomsten te laag zijn om in aanmerking te komen voor een verblijf als burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Waar verzoekster aanvoert dat zij hierdoor niet in staat is om "*het door de tegenpartij gehanteerd bedrag aan te vechten*" wijst de Raad erop dat verzoekster middels huidig verzoekschrift op nuttige wijze een beroep heeft ingesteld tegen de bestreden beslissing die zij in haar geheel aanvecht. Waar verzoekster in dit verband in het derde onderdeel van het middel aanvoert dat haar inkomsten hoger liggen dan wordt aangenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde onderdeel.

In de mate waarin verzoekster in dit onderdeel van het middel de schending van de materiële motiveringsplicht zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

3.3.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing "per referentie" is gemotiveerd omdat het inkomstenniveau niet wordt vermeld. Verzoekster merkt op dat dan toch minstens moest worden aangeduid naar welke wettelijke bepaling wordt verwezen maar dat dit niet het geval is, zodat zij niet kan afleiden hoe hoog het referentiebedrag is en zij geen inzicht heeft over de wettelijke beschouwingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Er wordt herhaald dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De vermelding van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4° en 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volstaat om aan verzoekster duidelijk te maken op basis van welke wettelijke bepalingen de bestreden beslissing werd genomen. Zij kan niet voorhouden dat de verwerende partij door het niet vermelden van het referentiebedrag "*aan verzoekster geen inzicht kan geven over de wettelijke beschouwingen die (ten) grondslag*" liggen van de bestreden beslissing.

3.3.4. Verzoekster slaagt er in het eerste en het tweede onderdeel van het middel niet in duidelijk te maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat zou stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangeroepen.

3.3.5. In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat ook rekening moet worden gehouden met al haar inkomsten, dus ook met de kinderbijslag waarop verzoekster voor haar twee minderjarige kinderen recht heeft.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster stukken heeft voorgelegd van het Nederlands Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen waaruit blijkt dat zij een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt van € 1.128,61, die een einde neemt bij overlijden of het bereiken van de leeftijd van 65 jaar of bij een daling van de mate van arbeidsongeschiktheid maar dat vooralsnog geen wettelijke herbeoordeling aan de orde is. Zij heeft echter geen informatie voorgelegd inzake de kinderbijslag die zij ontvangt voor haar twee minderjarige kinderen. De verwerende partij kan slechts rekening houden met de stukken die verzoekster heeft voorgelegd en die zich in het dossier bevinden. Verzoekster kan niet aanvoeren dat rekening had moeten worden gehouden met de kinderbijslag, nu zich in het dossier hierover geen enkel stuk bevindt.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien duidelijk dat beslist wordt om aan verzoekster een bijkomende termijn van een maand te geven om haar toe te laten "*alsnog de vereiste documenten voor te leggen (...). Betrokkene dient al haar inkomsten voor te leggen*". Verzoekster had dus na de kennisgeving van de huidige bestreden beslissing een maand de tijd om deze documenten inzake haar kinderbijslag voor te leggen.

Het derde onderdeel van het enig middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.3.6. Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET